

zranění P-ého bylo přímým následkem činu obžalovaného, totiž toho, že obžalovaný udeřil P-ého rukou do obličeje. Rozsudek zjistil, že obžalovaný, zasadiv P-ému ne sice v úmyslu, by ho usmrtil, avšak přece v jiném úmyslu nepřátelském ránu do obličeje, jednal způsobem, že z toho vzešlo P-ému ublížení samo o sobě těžké, jež bylo spojeno s přerušením zdraví a s nezpůsobilostí k povolání v trvání alespoň 30 dní. Poněvadž jsou tím zjištěny všechny náležitosti objektivní a subjektivní skutkové podstaty zločinu těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 b) tr. zák., byl čin obžalovaného napadeným rozsudkem právem podřaděn pod tato ustanovení zákona. Ani přestupek podle § 411 tr. zák., jenž předpokládá způsobení lehkého uškození na těle, t. j. ublížení, jež není samo o sobě těžké nebo nemá následků v § 152 tr. zák. uvedených, ani přestupek podle § 335 tr. zák., jenž předpokládá pouhou nedbalost, nepřicházejí tu tedy podle shora uvedených skutkových zjištění rozsudkových vůbec v úvahu.

Čís. 3055.

Nebyly-li otázky přečteny, nýbrž jen poznačeny podle jednotlivých jejich čísel, byl porušen předpis § 330 odst. druhý tr. ř., třebas se tak stalo za souhlasu stran; uplatnění této závady jako zmatku čís. 4 § 344 tr. ř. brání ustanovení posl. odst. § 344 tr. ř., byla-li za souhlasu stran jiným způsobem poskytnuta porotcům možnost, by mohli správnost zápisu svého výroku kontrolovati.

Okolnost, že znalci lékaři provedli operaci zraněného, nevylučuje je v řízení proti pachateli z přísahy podle § 170 čís. 1 tr. ř.

Oprávnění určité osoby odepřít odpověď podle § 153 tr. ř. nebrání, by osoba ta nebyla vyslechnuta jako znalec.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1928, Zm II 432/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Mor. Ostravě ze dne 19. září 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežného zabití podle § 141 tr. zák., zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 I a), II a), c), 179 tr. zák., zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., zločinem nadřizování zločinu ukrýváním podle § 214 tr. zák. a přestupkem podle §§ 32, 36 zbroj. pat., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného Jaroslava S-a uplatňuje v první řadě důvod zmatečnosti podle § 344 čís. 4 tr. ř. proto, že nebyl zachován předpis § 330 druhý odst. tr. ř., podle něhož po návratu porotců po skončeném hlasování vrchní porotce má pod neplatností přečísti v přítomnosti všech porotců otázky a ihned po každé z nich připojený k ní

výrok porotců. Protokol o hlavním přelíčení zjišťuje, že přečtení se stalo ohledně otázek vždy jenom uvedením jednotlivých jejich čísel; není pochyby, že tímto pouhým poznačením otázky podle čísla nebylo vyhověno zákonnému předpisu, který pod neplatností předpisuje přečtení otázek. Tento zákonu neodpovídající postup nelze omluviti ani tím, že podle předsedova záznamu volen byl tento způsob čtení po předchozím dotazu stran a za souhlasu všech, ježto předpis § 330 druhý odst. tr. ř. má právě ještě před předvedením obžalovaného zabezpečiti kontrolu porotců, že byl jejich výrok zapsán do archu otázek tak, jak na ně porotcové odpověděli, by tak bylo umožněno odstranění chybného údaje, jenž se snad do výroku nedorozuměním dostal ještě za nepřítomnosti obžalovaného (§§ 329 druhý odst. a 330 posl. odst. tr. ř.). Ježto však porušení uvedeného předpisu nelze ve prospěch obžalovaného uplatňovati, je-li nepochybně patrno, že vada nemohla na rozhodnutí působiti způsobem obžalovanému nepříznivým, jest zkoumati, zda tento předpis předposledního odstavce § 344 tr. ř. nebrání uplatnění důvodu zmatečnosti, jenž podle toho, co uvedeno, jest opodstatněn. Stěžovatel ani sám netvrdí, že taková možnost přichází v úvahu, spíše lze z toho, že souhlasil se shora vylíčeným způsobem sdělení výsledku hlasování porotců vrchním porotcem, souditi na to, že neviděl v onom postupu závady, jež by mohla na rozhodnutí působiti způsobem obžalovanému nepříznivým. Pro správnost tohoto názoru mluví však i to, že, jak jest zjištěno záznamem předsedovým, přečetl předseda po vstupu obžalovaných do síně za pomoci jednoho přisedícího výrok porotců tím způsobem, že ohledně každé jednotlivé otázky sdělil číslo, předmět a poměr hlasů porotců. Předmět otázky byl při tom označen tak zřetelně, že porotcům, kteří otázky právě před tím zodpovídali, musel obsah a význam každé otázky býti z označení toho nepochybně patrným, jak viděti z příkladů ve zprávě uvedených (»loupež na Hedvice O-ové, spáchaná Janem S-em«, »loupežná vražda na Leopoldu K-ovi, spáchaná Jaroslavem S-em«, »loupežné zabití Leopolda K-a, spáchané Jaroslavem S-em«). Porotcům byla tímto stručným, při tom však zřetelným a jim dobře srozumitelným sdělením obsahu otázek poskytnuta za souhlasu stran dostatečná možnost, by správnost zápisu svého výroku mohli kontrolovati, žádný však neshledal příčiny, by se proti zápisu výroku jakkoli ohradil. To připouští bezpečný závěr, že by se tak nebylo stalo ani při prvním čtení výroku, i kdyby toto bylo předsevzato podle předpisu § 330 druhý odst. tr. ř. Lze proto vyloučiti, že se u porotců vyskytl omyl, to tím spíše, ana porotcům byla dána ohledně stěžovatele řada otázek, jednohlasně kladně zodpověděných, takže porotcům byla kontrola jistě značně usnadněna. Tím jest i vyloučeno, že formální vada mohla působiti na rozhodnutí způsobem obžalovanému nepříznivým a nedostává se tedy pro uplatnění zmatečnosti ve smyslu §§ 330, 344 čís. 4 tr. ř. podmínky předposledního odstavce § 344 tr. ř.

Důvodem zmatečnosti podle § 344 čís. 5 tr. ř. uplatňuje stížnost, že nebylo z úřední moci zjišťováno a zjištěno, zda revolver, který byl u obžalovaného nalezen a který prohlásil za viastní, je totožným s re-

volverem, z něhož bylo střeleno na K-a, dále, zda střelná rána byla opravdu nebezpečnou čili nic, v čemž prý si slyšení znalci odporovali, pročez měli býti slyšení jiní znalci; tyto výtky však nespádají ani pod uvedený ani pod jiný zákonem stanovený důvod zmatečnosti, týkající se kusosti řízení, jež může býti důvodem zmatečnosti podle § 344 čís. 5 tr. ř. jen za podmínek tam uvedených, které však tu splněny nebyly; chybí návrhy obhajoby. Při tom budiž uvedeno k vývodům zmateční stížnosti, pokud tvrdí rozpor v posudku znalců, že podle úředního záznamu zapisovatelova vypovídali soudní lékaři, že takové rány jsou nebezpečné. Jejich další dedukce, že operace byla nutná a musela se neprodleně provést, jsou tedy s posudkem o nebezpečnosti ran v plném souladu. Ve spojitosti s touto námitkou je dále uplatněn i důvod zmatečnosti podle § 344 čís. 4 tr. ř. proto, že lékaři, kteří byli slyšení jako znalci, prý sami prováděli operaci, o níž zmateční stížnost tvrdí, že nebyla nutnou a že smrt nastala následkem této operace, ne však následkem poranění, s nímž prý není v příčinné souvislosti; poukazem na §§ 120, 153 a 170 čís. 1 tr. ř. chce takto zmateční stížnost dovoditi zmatečnost výsledku znalců, kteří prý operaci provedli a smrt K-ovu zavinili. Ze spisů nevychází podklad — při hlavním přelíčení ostatně ani nevytčený ani neuplatňovaný — pro domněnku, že znalci lékaři byli skutečně totožnými s lékaři K-a operujícími. I kdyby tomu však tak bylo, nebylo by tu zmatečnosti, neboť § 170 čís. 1 vylučuje z přísahy pouze osoby, které měly účast na trestném činu, t. j. v souzeném případě na loupežném zabíjení K-a, což jest vůbec vyloučeno. Nelze proto tvrditi, že tu byl důvod, vylučující operující lékaře z přísahy ve smyslu § 170 čís. 1 tr. ř.; oprávnění vypovídající osoby, odepřít odpověď na některou otázku ve smyslu § 153 tr. ř., není důvodem, by tato osoba vůbec jako svědek a proto podle § 120 tr. ř. ani jako znalec vyslechnuta býti nesměla. Postrádá proto základu i zmatek z této příčiny tvrzený.

Čís. 3056.

Spolupachatelem zločinu smilstva podle § 129 I. b) tr. zák. jest i ten, kdo trpí na svém těle smilné činy; nevyžaduje se, by při tom pociťoval pohlavní požitek nebo měl úmysl k tomu směřující, stačí, že se vědomě podvolil smyslným žádostem druhé osoby stejného pohlaví.

Pod pojem »jednání« spadá — není-li opak zvláště stanoven, aniž vychází z okolností — nejen pozitivní jednání, nýbrž i opomenutí.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1928, Zm I 578/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 26. července 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem smilstva proti přírodě podle § 129 I b) tr. zák.